

Γέρων Νεκτάριος Μοναχός Ἀγιορείτης

ΟΥΡΑΝΙΑ ΕΚΠΛΗΞΗ

Η ΠΑΝΑΓΙΑ Η ΑΡΒΑΝΙΤΙΣΣΑ ΔΕΙΧΝΕΙ ΤΗΝ ΠΟΙΟΤΗΤΑ
ΚΑΙ ΤΗΝ ΠΡΟΟΠΤΙΚΗ ΣΤΟΥΣ ΣΩΦΡΟΝΑΣ

Ὁ ρωμαίικος χαρακτήρας
σωτήριος διέξοδος στήν ἀπώλεια τοῦ ἔθνους*

Εἰς τό ὄνομα Ἐκείνου πού εἶπε ὅτι εἶναι καί ὄντως εἶναι, ἡ Ἀλήθεια, ἡ Ζωή, ἡ Ἀγάπη, τό Φῶς. Ὁ ποιμήν ὁ καλός, ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστός καί Θεός ἡμῶν.

Γνωρίζω ἕναν χαρακτήρα, ὁ ὁποῖος πολλές φορές ἀναρωτιέται, πόσες ἀκόμα περισσότερες εὐχαριστίες πρέπει νά ἀναπέμψω στόν Κύριο Ἰησοῦ γιά τήν χάρη πού μοῦ ἔδωσε νά μέ συναρπάξῃ ἡ δική του ἀλήθεια. Ὁφελούμαι, λέει, ἀκόμα καί ὅταν τήν ἀγνοῶ, καί μέ ἕναν σοφό ὅσο καί ἀπλό τρόπο μοῦ τήν ἀποκαλύπτει. Ταπεινώνομαι γιά τήν ἄγνοιά μου, προσδιορίζω ἀκριβῶς τήν μικρότητά μου, καί αὐτή ἡ φωτογράφιση σέ λεπτο-

μέρεια τοῦ ἑαυτοῦ μου ὀλοκληρώνεται μέ ἀκόμα ἕνα θεῖο δῶρο, αὐτό τῆς κατά Θεόν «αὐτογνωσίας». Ὅταν κατέχω τήν ἀλήθεια τοῦ Χριστοῦ μέ τή χάρη Του, ἡ δεβαιότητα στήν καρδιά μου εἶναι ἀνίκητη. Γίνομαι ἀτρεπτος στίς προτάσεις γιά ἀλλαγὴ στάσης ζωῆς, παρ' ὅλους τούς πειρασμούς πού μπορεῖ νά φθάνουν ἕως τόν χλευασμό, τήν ὑβρη ἢ καί τήν συκοφαντία. Ἡ καρτερικότητα καί ἡ ὑπομονή, «ἐν τῇ ὑπομονῇ κτήσασθε τάς ψυχάς ὑμῶν», διάζει τήν Βασιλεία τῶν οὐρανῶν, καί τά ἔλεῃ τοῦ Θεοῦ ἔρχονται πλούσια σέ ὅλη τήν ὑπαρξή μου.

Ἡ σοφία τοῦ Θεοῦ μοῦ ἀποκαλύπτει ὅλα τά ἐπιχειρήματα γιά

* Συνέγραψα τήν 2.10.2006, Ἀγίων Κυπριανοῦ καί Ἰουστίνης, στήν Ἱερά Καλύβη Ἀγίας Τριάδος - Ἱερᾶς Σκήτεως Κουτλουμουσίου.

νά τεκμηριώσω τήν ὀρθότητα αὐτῆς τῆς στάσης ζωῆς ἕως τήν τελική νίκη, πρῶτα στόν ἑαυτό μου καί μετά στόν αἰσθητό κόσμο. Αὐτός ὁ κόσμος πού ἀπροκάλυπτα πλέον, ὅταν βλέπη κάποιον ὁ ὁποῖος δέν ἀλλάζει συχνά στάση ζωῆς κατὰ τό πρότυπο τῆς αἰρέσεως τῶν Προτεσταντῶν, τόν ἀποκαλεῖ «Ξεροκέφαλο Ἀρβανίτη». Ἐπρεπε, σύμφωνα μέ τό σατανικό σχέδιο πού ἐνεργεῖται ἕως καί τίς ἡμέρες μας, νά γλευασθοῦν καί νά «λουφάζουν» οἱ «ΡΩΜΗΟΙ»* πού ἔδωσαν πνοή στό «Ρωμαϊκό», γιά νά μήν ὑπάρχη ὑποστατική σύνδεση Ρωμοῦ καί Ρωμοσύνης, καί ἔτσι σὺν τῷ χρόνῳ νά ξεχασθοῦν καί τά δύο καί νά θεωρηθοῦν καί τά δύο βλαπτικά ἢ ἀκόμα καί ἐχθρικά γιά τό Νεοελληνικό ἔθνικό κράτος. Ἡ ἀλλοίωση ἱστορικῶν γεγονότων, ἀκόμα καί βίων Νεομαρτύρων, ὅλα σέ βάρος τῶν πρωτοελλήνων καί πρωτοηρώων Ἀρβανιτῶν, ἢ εὐτραπέλια σέ βάρος τῶν Ποντίων καί τῶν Βλάχων, ἐπιβεβαιώνει τήν παραπάνω τοποθέτηση.

Ἐνας μεμονωμένος ἰδιάζων τύπος ἀνθρώπου, ἀλλά ἕνας κοινός χαρακτήρας Ἑλληνα πού ἔχει «ΠΙΣΤΗ». Οἱ παλαιότερες γενιές χρησιμοποιοῦσαν ἕναν περισσότερο περιεκτικό ὄρο πού σηματοδοτοῦσε καί τήν πίστη στό Θεό, ἀλλά καί τήν κοινωνική πίστη, τόν ὄρο «ΜΠΕΣΑ». Ὅσο περισσότερο «ΜΠΕΣΑ-ΛΗΣ» (πιστός καί ἀληθινός) ἦταν ὁ ἄνθρωπος, τόσο περισσότερο ἐλεύθερος ἦταν. «Γνώσεσθε τήν ἀλήθειά καί ἡ ἀλήθεια ἐλευθερώσει ἡμᾶς».

Ἐνας μεμονωμένος ἰδιάζων τύπος ἀνθρώπου, ἀλλά ἕνας κοινός χαρακτήρας Ἑλληνα πού ἔχει «ΠΙΣΤΗ». Οἱ παλαιότερες γενιές χρησιμοποιοῦσαν ἕναν περισσότερο περιεκτικό ὄρο πού σηματοδοτοῦσε καί τήν πίστη στό Θεό, ἀλλά καί τήν κοινωνική πίστη, τόν ὄρο «ΜΠΕΣΑ». Ὅσο περισσότερο «ΜΠΕΣΑ-ΛΗΣ» (πιστός καί ἀληθινός) ἦταν ὁ ἄνθρωπος, τόσο περισσότερο ἐλεύθερος ἦταν. «Γνώσεσθε τήν ἀλήθειά καί ἡ ἀλήθεια ἐλευθερώσει ἡμᾶς».

Ἐλευθεροί λοιπόν οἱ «Μπυσαλιῆδες» πρόγονοι ἡμῶν ἀπό τά ὅποια συμπλέγματα (κόμπλεξ) εὐαρεστοῦσαν τό Θεό, καί φωτιζόμενοι ἀπό αὐτόν, ἔβλεπαν τήν ἐσωτερική τους «μορφή», τά φυσικά ιδιώματα πού τούς εἶχε δωρίσει ὁ Θεός, τούς ἄρесе καί δέν ἤθελαν νά τήν ἀλλάξουν. Ἦσαν «μορφωμένοι» ἀπό τόν Θεό, καί εἶχαν γνώση τοῦ ἑαυτοῦ των, δηλαδή «αὐτογνωσία». Μιά κατά Θεόν ὑπερβατική αὐτογνωσία πού εἰσάγει στήν «διά Χριστόν σαλότητα». Καμιά σχέση μέ τήν αὐτογνωσία τοῦ σύγ-

* Σύγχρονη ἔννοια τοῦ Ρωμοῦ: Ρωμῶς εἶναι ὁ ὑπερβατός Ἑλληνας, δηλαδή ὁ Ἑλληνας τοῦ ὁποῖου ὁ ἡγεμονικός νοῦς ἔχει ὑποτάξει ὑπό τόν ἐλεγχό του τήν αἴγλη, τήν ἔλξη, καί τήν ἡδονή τῶν πραγμάτων, καί δέν ἐξαρτᾶται ἀπό αὐτά. Αὐτό τό κάθετο ἄλμα μπορεῖ νά ἐπιτευχθῆ μόνο μέ τήν τίμα μετάνοια καί τήν συμμετοχή μας στά ὀρθόδοξα μυστήρια.

χρονου ἀνθρώπου πού πιστεύει τὰ ἀποτελέσματα τοῦ ὑπολογιστοῦ του καί προσκολλᾶται σ' αὐτά.

Μέ τήν Χάρη τοῦ πανάγαθου Θεοῦ ἡμῶν αὐτοί οἱ «διά Χριστόν σαλοί» τίναξαν τήν Ὀθωμανική αὐτοκρατορία στόν ἀέρα. Ἀπό αὐτόν τόν χαρακτήρα πού δυστυχῶς σπανάζει σήμερα προήλθαν οἱ Νεομάρτυρες τῆς Ὀρθοδόξου ἡμῶν πίστεως, οἱ μπουρλοπιέρηδες, οἱ ἥρωες, οἱ εὐεργέτες, οἱ ἀπλοί Χριστιανοί πού στήριζαν μέ τή στάση ζωῆς τους τὰ δόγματα τῆς Ὀρθοδοξίας. Ἀλλά κυρίως, πάνω καί πρὶν ἀπό ὅλα καί ὅλους, αὐτόν τόν χαρακτήρα ἐγέννησαν, ἔθρεψαν, μεγάλωσαν, καί τόν διατήρησαν γιά αἰῶνες, οἱ «Μεγάλες καί Ἁγίες Ὀρθόδοξες Χριστιανές Μητέρες». **Οἱ ἀγαπῶντες τήν Μητέρα τοῦ Θεοῦ θαρσεῖτε.** Ἡ κυρία Θεοτόκος, ἡ Ἁγιώτερα τῶν παρθένων καί Μητέρων, ἀποκαλύπτει τήν ἀτρεπτη βούλησή της σ' αὐτό τό πολύ σοβαρό θέμα. Στό θέμα «Μητέρα».

Ἐμφανίζεται για περισσότερο ἀπό ἕναν αἰῶνα ἀρχικά στούς ποιμένες τῆς περιοχῆς τῶν Καρυῶν τῆς Νήσου Χίου ὡς καί στίς ἡμέρες μας (πρόσφατα καί ἐκτός Χίου),

ἐνδεδυμένη τήν παραδοσιακή φορεσιά τῆς «Ἀρβανίτισσας Μητέρας».

Ἔτσι ἡ πάνσοφος, μέ αὐτόν τόν ἀπλό τρόπο, γιά νά τόν κατανοήσουμε ὅλοι, μέ τήν ἐξωτερική φορεσιά τοῦ «ἥθους» τῆς ἀρβανίτισης μητέρας μᾶς δείχνει καί προτρέπει τίς μητέρες νά φορέσουν τήν ἐσωτερική φορεσιά τοῦ «φρονήματος» τῆς ἀρβανίτισης μητέρας, πού εὐχαριστεῖ τήν ἴδια τήν Παναγία μας, τόν Υἱό της καί Θεό μας.

Ἀκολουθεῖ τό πρῶτο Συναξάρι τῆς «Παναγίας τῆς Ἀρβανίτισης» πού ἤλθε στήν ταπεινή μου καλύβη πού τιμᾶται στό ὄνομα τῆς Ἁγίας Τριάδος, στό Ἁγιον Ὄρος, τόν Μάρτιο τοῦ 2006, γραμμένο ἀπό ἕνα ἐκλεκτό τέκνο τῆς κοινωνίας τῆς Χίου, ἀλλά καί ἐκλεκτό τέκνο τῆς Παναγίας τῆς Ἀρβανίτισης, ὅπως φαίνεται ἀπό τήν περιγραφή.

Ἐπεξηγηματικά σχόλια θά ἀκολουθήσουν μετά τό Συναξάρι, στήν ἐπιστολή πρὸς τόν Σεβασμιώτατο Χίου κ.κ. Διονύσιον, μέ ἀποσπάσματα ἐπιστολῶν χριστιανῶν πού ἔχουν ἐμπειρίες συναντήσεων πνευματικές, ἢ αἰσθητές μέ τήν Παναγία τήν Ἀρβανίτισσα.

Γέρων Νεκτάριος Μοναχός
Ἱερά Καλύβη Ἁγίας Τριάδος
630 86 ΚΑΡΥΑΙΤ.Θ. 107 Ἁγιον Ὄρος

13/26.07.2006

Σύναξις Ἀρχαγγέλου Γαβριήλ
Τηλ. 23770.23458

Πρός
Σεβασμώτατον Μητροπολίτην
Χίου, Ψαρῶν καὶ Οἰνουσῶν
κ.κ. Διονύσιον

Σεβασμώτατε κ.κ. Διονύσιε, βαθυσεβάστωσ προσκυνῶ κατασπα-
ζόμενος τήν δεξιάν σας.

Μία ἐκπληκτικά εὐχάριστη εἶδηση ἔφθασε στίς ἀκοές μας ἐδῶ στό
Ἁγιον Ὄρος καί ἀνέπαυσε τίς καρδιές μας ἀπό τό μεγάλο Νησί τῆς
Μητροπόλεως, τήν ὠραία Χίο.

Κεντρικό πρόσωπο τῆς εὐχάριστης εἰδήσεως εἶναι ἡ Μητέρα τοῦ
Θεοῦ ἡμῶν ἢ ὅπως τήν ἀποκαλοῦν οἱ τίμοι Χριστιανοί τῆς Χίου, πού
τήν τιμοῦν, ἡ «Παναγία ἡ Ἀρβανίτισσα».

Τό πρῶτο συναξάρι (ἔσωκλείω) ἔφθασε στό Ἁγιον Ὄρος (στήν
παραπάνω ἀναφερομένη καλύβη), τόν Μάρτιο τοῦ 2006 γραμμένο ἀπό
μιά ἐκλεκτή προσωπικότητα τοῦ Νησιοῦ, τόν Κύριο Σταμάτη Κάρμαντζη.
Συνοδεύεται ἀπό μερικές δεκάδες φωτογραφιῶν τοῦ ἐσωτερικοῦ τοῦ
Ἱεροῦ Ναοῦ τῆς Ἀναλήψεως - Παναγία Ἀρβανίτισσα, τοῦ ἐγγύς περι-
βάλλοντος χώρου, καθῶς καί τοῦ εὐρύτερου χώρου τῶν λόφων καί βου-
νῶν. Λόφοι καί βουνοί στούς ὁποίους ἐθεάθη πολλές φορές αἰσθητῶς
ἀπό τούς ποιμένες τῆς περιοχῆς τῶν Καρυῶν τῆς Χίου ἡ Ὑπεραγία
Θεοτόκος νά βαδίζη, ἐνδεδυμένη τήν παραδοσιακή Ἀρβανίτικη ἐνδυμα-
σία τῆς Ἀρβανίτισης μητέρας.

Κατανοοῦμε ἀπό τήν ἱστορική περιγραφή τοῦ Συναξαρίου, ὅτι ἡ
Παναγία ἡ Ἀρβανίτισσα, εἶναι «μυστικά» συνδεδεμένη ἱστορικά καί
πνευματικά, μέ τήν πόλη τῆς τοῦ Θεοῦ Σοφίας.

Ὁ Κωνσταντῖνος Θ' ὁ Μονομάχος (1042-1054) ἀπό τήν Κωνστα-
ντινούπολη ἀπέστειλε τούς καλλίτερους πετράδες (οἱ ὁποῖοι εἴλκον

τήν καταγωγή τους ἀπό τήν Βόρειο Ἡπειρο γι' αὐτό καί ὀνομάζονται «Ἀρβανίται»), καί ὅλα τά ἄλλα ὕλικά γιά νά κτισθῆ ἡ Ἱερά Νέα Μονή τῆς Χίου. Οἱ πετράδες αὐτοί, μετὰ τήν ἀνοικοδόμηση τῆς Ἱεῤῥᾶς Νέας Μονῆς, παρέμειναν στό Νησί καί ἔγιναν μόνιμοι κάτοικοί του. Οἱ ποιμένες τῶν ὄρεινῶν τόπων τῶν Καρυῶν τῆς Χίου, ὅπως μᾶς ἐξιστορεῖται στό Συναξάρι, εἶναι ἀπόγονοι ἐκείνων τῶν πετράδων. Ἔτσι ἐξηγεῖται γιατί οἱ ποιμένες ἀνεγνώρισαν πολύ εὐκολα στήν ἐνδυμασία τῆς Παναγίας μας, τήν ἐνδυμασία τῶν μητέρων των, καί τήν ὀνόμασαν «Ἀρβανίτισσα».

Πρὶν σᾶς ἀναφέρω ἓνα μικρό μέρος ἀπό τίς ἐπιστολές πού ἔχω λάβει ἀπό ἔντιμες Χριστιανές τῆς Χίου, μέ περιγραφές ἐμφάνισης καί θαυμάτων τῆς Παναγίας τῆς Ἀρβανιτίσης, ἐπιτρέψατέ μου νά παραθέσω λίγες γραμμές ἀπό τό Συναξάρι τῶν Νεομαρτύρων τοῦ Ἁγίου Νικοδήμου τοῦ Ἀγιορείτου, καθὼς καί νά σᾶς κάνω γνωστή μιὰ προφητεία τοῦ Ἁγίου Κοσμᾶ τοῦ Αἰτωλοῦ πού σηματοδοτεῖ τήν ἐποχή μας ἀλλά μπορεῖ καί νά συνδεθῆ μέ τό συναξάρι.

Ἡ Ἑλληνικότητα τῶν Ἀρβανιτῶν

Ἐσωκλείω πρὸς τοῦτο, σέ φωτοτυπία, τόν πρωτότυπο βίο τοῦ Ἁγίου Κοσμᾶ τοῦ Αἰτωλοῦ, ἀπό τό Συναξάρι τῶν Νεομαρτύρων τοῦ Ἁγίου Νικοδήμου τοῦ Ἀγιορείτου. Ἔτος ἐκδόσεως 1799!!! Στήν σελίδα 232 γράφει: «...ἐκεῖθεν ἀναχωρήσας μετέβη εἰς τό ἀντίπεραν μέρος τῆς Στερεᾶς, ἤγγουν τῆς Ἀρβανιτίας, ὀνομαζόμενον Ἁγιοι Σαράντα, καί ἐκεῖ ἐδίδασκε τοὺς Χριστιανούς». Οἱ Ἁγιοι Σαράντα εὐρίσκονται, ὡς εἶναι γνωστό, στήν Βόρειο Ἡπειρο, πού ἐκείνους τοὺς καιροὺς ὀνομάζετο «Ἀρβανίτια». Ἐξ οὗ καί «Ἀρβανῖται». Στήν σελίδα 233 γράφει: «Ἐνήργησε δέ ὁ Θεὸς δι' αὐτοῦ καί ἐκεῖ εἰς τήν Ἀλβανιτιαν ὁμοίως καί εἰς ἄλλους τόπους τοιαῦτα θαυμάσια...». Ἄλλος τόπος λοιπόν ἢ «Ἀλβανίτια», διάφορος ἀπό τόν προηγούμενον, ἀναφερόμενον ὡς «Ἀρβανίτια», πού σήμερα τόν ὀνομάζουμε Βόρειο Ἡπειρο.

Δέν εἶναι ὅμως μόνον διαφορετικοί οἱ τόποι, ἀλλά καί τά φρονήματα. Ἡ Παναγία μας ἢ Ἀρβανίτισσα δέν ἔκανε λάθος, ἐγνώριζε μέ σαφήνεια ἢ πάνσοφος ποίου λαοῦ τά φρονήματα τήν εὐαρεστοῦν, καί ἐκείνου τοῦ λαοῦ ἐφόρεσε τήν ἐνδυμασία. Ἐνας Ἀγιορείτης μοναχός (τό ὄνομα του θά ἀποκαλυφθῆ ὅταν τά γεγονότα θά δεῖξουν) εἶπε, προεφήτευσε:

«Ἡ Παναγία ἢ Ἀρβανίτισσα φύλαξε τούς πετράδες της, γιά νά ἀνοικοδομήσουν τήν Πόλη της μετά τόν μεγάλο πόλεμο καί τήν καταστροφή».

Εἶναι σαφές, μετά τά παραπάνω περιγραφέντα, ἀκόμα καί σέ μιὰ μέτρια διάνοια, ὅτι δέν μπορεῖ οἱ Ἀρβανῖται καί οἱ Ἀλβανοί νά εἶναι ἓνα καί τό αὐτό. Ὑπάρχουν ὅμως ἐκδότες καί συγγραφεῖς, μέ διάνοια κάτω τοῦ μετρίου, ἧ μέ δολιότητα ὑπέρ τό μέτρον, πού ταυτίζουν τά νοήματα καί προκαλοῦν σχίσμα στήν συνοχή τοῦ Ἑλληνικοῦ Ἔθνους, μέ ἀποτέλεσμα καί τά δόγματα τῆς Ἐκκλησίας μας νά ἐπηρεάζονται (νά ἀλλοιώνονται), ὅταν τά ἱστορικά γεγονότα διαστρέφονται. (Βλέπε πατέρα Ἰωάννη Ρωμανίδη).

Ἡ προφητεία τοῦ Ἀγ. Κοσμᾶ τοῦ Αἰτωλοῦ

Πρόκειται γιά μιὰ προφητεία πού ἔγινε στήν Χαλκιδική καί ἀπαντάει στό ἐρώτημα «πότε θά ἔρθουν τά χρόνια τῶν γεγονότων τῆς Πόλης;». Ἀπάντησε: 1ον. «Ὅταν θά ἐνωθοῦν τά χωριά», καί 2ον «Ὅταν ὁ Κραδασαράς στόν Ἄθωνα θά ἀνθίση». Ὅπως ἀποδεικνύεται ἀπό τό κείμενο πού ἐσωκλείω, ἀπό τήν συλλογή προφητειῶν τοῦ Λεοντίου μοναχοῦ τοῦ Διονυσίου, καί οἱ δύο παραπάνω ἀναφερόμενοι ὄροι ἔχουν πραγματοποιηθῆ. Ἄρα ὁ καιρός εἶναι κοντά, Σεβασμιώτατε.

Ἡ νῆσος Χίος θεία ἐπιλογή

Ἡ Νῆσος Χίος εὐρίσκεται στό ἄριστο γεωγραφικό πλάτος, ἐπιλεγμένη ἀπό τήν πάνσοφο Μητέρα τοῦ Θεοῦ γιά νά εὐλογῆ τίς χειμαζόμενες Ἐκκλησίες τῆς Ἀνατολῆς, Ἐφέσου, Σμύρνης, Περγάμου, Θυατείρων κ.λπ., τά στενά καί τήν πόλιν πρὸς Βορρᾶ, καί τό ἀρχιεπίσκοπος πρὸς Δυσμᾶς καί Νότο. Ὅλος ὁ Ἑλληνισμός ὑπὸ τήν σκέπη τῆς Γλυκύτατης Μαριὰμ.

Ἄν, Σεβασμιώτατε, ἐδοξολογεῖτο στήν Χίο ἡ Παναγία ἢ Ἀρβανίτισσα, ὅπως δοξολογοῦνται στήν Χίο, ἡ Παναγία ἢ Μυρτιδιώτισσα, ἡ Παναγία ἢ Πλακιδιώτισσα, καί ἡ Παναγία ἢ Βοήθεια, ἡ Παναγία ἢ Ἀρβανίτισσα δέν θά ἀπεμακρύνετο, ἴσως δυσσαρεστημένη ἀπό τό Νησί, θά γνωρίζαμε καί ἐμεῖς στό Ἅγιον Ὄρος, καί ὅλοι οἱ Ὀρθόδοξοι τό ἀπολυτίκιο, τόν παρακλητικό κανόνα, τά ἐγκώμα καί τούς Χαιρετισμούς, πού θά ἔπρεπε νά εἶναι γραμμένα πρὸς τιμὴν τῆς Παναγίας μας πολλές δεκαετίες πρὶν, καί ἡ Παναγία μας θά ἦταν χα-

ρούμενη και δοξολογούμενη από όλα τα τέκνα της. Οί ἐκκλησιαστικοί συγγραφείς θά εἶχαν προβάλει τήν σχέσιν τῆς Παναγίας Ἀρβανίτισης - Κωνσταντινουπόλεως, και όλα θά εἶχαν μιά ἄλλη ροή και ποιότητα. Μέ τούς Ὁρθοδόξους Χριστιανούς και εἰδικά τούς Ἑλληνες νά ἀναμένουμε συνειδητά και ἐν ἐργηγόρσει τά γεγονότα, και τήν πολιτική ἡγεσία τῆς χώρας νά ἔχη μιά σαφή ἀπόδειξη τῶν ἄμεσα νά συμβοῦν γεγονότων, και νά ἀποφασίση τίς ἄριστες γιά τήν ἀσφάλεια τῆς χώρας πολιτικές ἀποφάσεις, προσευχομένη (ἢ πολιτική ἡγεσία), μαζί μέ τούς Ἀρχιερεῖς, Ἱερεῖς, και τό Χριστεπώνυμο πλήρωμα στους Ὁρθοδόξους Ἱερούς Ναούς. Αὐτό φαίνεται νά εἶναι ἕνα ἄριστο παράδειγμα ἐθνικῆς συνοχῆς, ἢ ἀκόμα καλλίτερα αὐτή φαίνεται νά εἶναι ἡ ἐκδιωχθεῖσα ἀπό τό νεοελληνικό κράτος (ἀλλά ἀναζητούμενη ἀπό τούς σώφρονας Ἑλληνας) «ΡΩΜΗΟΣΥΝΗ» (Ἀγαθό πόθο ἐκφράζω).

Σταχυολογήματα ἐπιστολῶν Χίων Χριστιανῶν

Οί ἐπιστολές τώρα τῶν τιμίων Χριστιανῶν τῆς Χίου, Σεβασμιώτατε, ξεχειλίζουν ἀπό τίς καρδιακές ἐκλάμψεις ἀγάπης και σεβασμοῦ στήν Μητέρα τοῦ Θεοῦ μας Παναγία τήν Ἀρβανίτισσα. Ὅσοι τίς διάβασαμε συγκινηθήκαμε, και θέλαμε νά τίς ξαναδιαβάσουμε. Ἡ πίστη, ἡ ἀγάπη, τό δέος στήν Παναγία μας, ἡ ἀπλότητα και ἡ καθαρότητα τῆς καρδίας των, εἶναι ιδιώματα στά ὁποῖα γνωρίζουμε πολύ καλά ἀπό τούς Πατέρες τῆς Ἐκκλησίας μας, ὅτι τό Πνεῦμα τό Ἅγιον συγκατοικεῖ. Εὐχόμαστε νά πᾶνε ὅλες στόν παράδεισο.

Ἀπό τήν ἐπιστολή τῆς κυρίας Ἀ. Δ. Ἀνδριώτου ἀπό Καρνές Χίου, γραμμένη τόν Ἰούνιο τοῦ 2006.

α) Ὁ πατέρας μου ἦταν βοσκός. Εἴμαστε 6 ἀδέρφια, ἐγώ εἶμαι ἡ μεγαλύτερη. Τήν βλέπαμε τήν Μεγαλόχαρη πάνω στά βουνά νά γυρίζη συνέχεια, μιά κοπέλλα πανύψηλη, ἀδύνατη και πεντάμορφη. Αὐτά τά βουνά ἔχουν ἀγιάσει Γέροντα. Μέρα νύχτα τά γύριζε, δέν ξέραμε τό γιατί...

β) Μιά φορά ἀκούσαμε τήν καμπάνα νά κτυπή πάρα πολύ δυνατά, και μᾶς λέει ἡ μητέρα μου... πάρετε τό κλειδί και πηγαίετε νά ἀνάψετε τό καντήλι...

γ) Ἀνεβαίνω στήν πεζούλα πούχε ἀπέξω, νά δῶ ἀπό τό παραθυρά-

κι ποιοί εἶναι μέσα καί ψάλλουν καί βλέπω μιὰ γυναίκα ψηλή καί λυγερή καί φοροῦσε κατακόκκινα τσαρούχια πού φοροῦν οἱ τσολιάδες...

δ) Ἡ γιαγιά μου μᾶς ἔλεγε, τήν ἔβλεπε συχνά μέσα στήν αὐλή ποῦχει περιβολάκι ἀπό τριανταφυλλίες τοῦ γλυκοῦ, δυσσινιές, ἀμπέλια, ἔχει ἀπό ὅλα. Καί πάνω σέ ἓνα μικρό ὑψωματάκι, πάνω ἀπό τήν Ἐκκλησία, ἐκεῖ τήν ἔβλεπαν συνέχεια νά κάθεται, κι ἔχουν φτιάξει προσκνητάρι...

Ἀπό τήν ἐπιστολή τῆς κυρίας Μ. Κικιλῆ στίς Καρυές, γραμμένη τόν Ἰούνιο τοῦ 2006

α) Θέλω νά σᾶς γράψω καί ἐγώ μέ τήν σειρά μου, γιατί τήν εἶχε δεῖ ὁ ἄντρας μου στή θέση Βίλλα. Ἐκεῖ κοντά ἦταν ἡ στάνη μας σ' ἓνα ὑψωματάκι. Ἦταν 11 ἡ ὥρα τό μεσημέρι, καί βλέπει μιὰ γυναίκα μέ τά κατάμαυρα, ψηλή, πολύ ἀδύνατη καί πανέμορφη, τό προσωπάκι της πολύ λεπτό, καί περνάει μπροστά του...

β)... Ὅταν ἔφτασε ἐπάνω ἀπό τό ἀγίασμα, ὅπου ἐκεῖ εἶναι μέχρι σήμερα τό ἀγιόκλημα, ἀσφαλῶς ἐκεῖ χάθηκε, λές καί χώνευε μέσα στό ἀγιόκλημα. Τότε κατάλαβε ὅτι ἦταν ἡ Παναγία, καί κατέβηκε, προσκύνησε καί ἔφυγε τρομαγμένος...

Ἀπό τήν ἐπιστολή τῆς κυρίας Δέσποινας Ἰ. Καράπουρνου - Τσαμπαρλῆ. Καρυές Χίος. Ἡ ἐπιστολή εἶναι 5 σελίδες γεμᾶτες οὐρανό.

... καί γιά τό ὄνομα Ἀρβανίτισσα τό πήρε πάλιν ἀπό Ἕλληνες πού τούς κυνηγοῦσαν οἱ Τοῦρκοι. Κατέβαιναν κυνηγημένοι, εἶδαν τήν Ἐκκλησία καί εἶπαν «Παναγία μου γίνε Ἀρβανίτισσα καί σῶσε μας»...

Ἀπό τήν ἐπιστολή τῆς κ. Δήμητρας Δ. Κρητικοῦ. Καρυές Χίος. Γραμμένη τόν Ἰούνιο τοῦ 2006.

α) Μά τό 1912 πού ἐλευθερώθηκε τό Νησί, στίς 11 Νοεμβρίου, ἡμέρα τῶν Ἁγίων Μηνᾶ, Βικτωρος καί Βικεντίου, ἐκεῖ πάνω εἶχαν πάει οἱ Τοῦρκοι) καί μαχαίρωσαν τίς εἰκόνες, θάψανε τούς θησαυρούς τους στή γῆ, τούς πέταξαν στίς χαράδρες καί μετά ἡ Μεγαλόχαρη τούς ἀνείρευε (τούς χωρικούς) καί μάλιστα μιὰ οἰκογένεια, εἶχε βρεῖ πολύ χρῆμα σύμφωνα μέ τίς ὑποδείξεις τίς Ἀρβανίτισσης πάντα. Αὐτή ἡ οἰκογένεια εἶχε μόνο 10 παιδιά στή ζωή, καί δέν ξέρω καί πόσα πέθαναν ἀπό ἀρρώστειες ἢ κακουχίες, καί συνέχεια αὐτή τήν οἰκογένεια

βοηθοῦσε. Περπατούσανε στά βουνά καί βρῖσκανε τά φλουριά μπροστά τους. Εἶναι ἡ οἰκογένεια Ἰωάννου Καράπουρνου γιά νά μλήσουμε συγκεκριμένα καί ἀληθινά.

β) Σχετικά μέ τήν παλαιά συνήθεια τῶν ποιμένων νά βράζουν γάλα καί νά τό προσφέρουν στούς προσκνητές. Μάλιστα ἐδῶ θά σᾶς ἀναφέρω κι ἓνα θαῦμα τῆς Μεγαλόχαρης. Τότε 1947-50 ἦταν σέ ἔξαρση μία νόσος πού λεγόταν «ψώρα», ἄν ἔχετε ἀκούσει. Καί τώρα μπορεῖ νά κυκλοφορῆ σέ ὀλιγάριθμα ἄτομα ἢ ψωρίασις, ἀκόμα καί ἀπό ἀντίδραση φαρμάκων, ἀλλά τότε ἦταν σέ μορφή ἐπιδημίας. Πῆγαν νά προσκυνήσουν στή χάρη της οἱ ἄρρωστοι αὐτοί ἄνθρωποι κι ἤπιαν καί ἓνα κύπελλο γάλα, καί ἔφυγε ἡ ψωρίαση. Ἔγιναν καλά, κι ἀπό τότε καί αὐτοί πού δέν πίνουν γάλα, κι αὐτοί πού δέν μποροῦν νά πᾶνε νά προσκυνήσουν, λένε, ἐνῶ εἶναι στό σπίτι τους, «σήμερα πρέπει νά πιοῦμε γάλα, εἶναι τῆς Ἀρβανίτισσας, νά μή μᾶς πιάσει ἡ ψώρα».

γ) Ἐπίσης, ὅσο γιά τό ὄνομα (Ἀρβανίτισσα), διάβασα πού σᾶς ἔγραψε (ἡ κυρία Δ.Ι. Καράπουρνου-Τσαμπαρλή), ὅτι ὁ κόσμος τότε πού τούς κνηγοῦσαν οἱ Τοῦρκοι κι εἶχαν μαζευτεῖ ἐκεῖ στό ἐκκλησάκι, λέγανε: «Καλέ Παναγία μου, γίνε Ἀρβανίτισσα καί πολέμησέ τους». Ἐπομένως, ἐννοοῦσαν πολύ καλά τήν ἀρβανίτικα οἰκογένεια καί τούς πολεμιστές. Καί λές καί ἦταν οἱ οὐρανοί ἀνοιχτοί καί ἀκούστηκε ἡ προσευχή τους. Οἱ Τοῦρκοι ἄλλαξαν πορεία. Δέν πῆγαν πρὸς τό ἐκκλησάκι τῆς Ἀρβανίτισσας, καί ἔτσι οἱ πιστοί σώθηκαν.

Μερικά πρῶτα συμπεράσματα

Κῆπος ἀπό εὐωδιαστά ἄνθη οἱ ἐπιστολές τῶν ὀλιγογράμματων Χριστιανῶν, Σεβασμιώτατε. Γι' αὐτές (τίς ὀλιγογράμματες γενικά) ποτέ κανεῖς ἅγιος δέν μᾶς ἄφησε κάτι μεμπτό, ἐνῶ γιά τούς «μορφωμένους» ὁ ἅγιος Κοσμάς ὁ Αἰτωλός μᾶς εἶπε ὅτι θά «προδώσουν».

Προσπαθοῦν οἱ καλόκαρδες νά ἀνασύρουν μνήμες ἀκόμα καί ἀπό τά παιδικά τους χρόνια, νυχθήμερου σχεδόν βίου μαζί μέ τήν Ὑπεραγία Θεοτόκο τήν Ἀρβανίτισσα, γιά νά ἀποδώσουν τιμές στήν Ἀρχόντισσα τῶν αἰώνων, καί τῶν ἐπέκεινα. Γράφουν γιά νά μάθουμε καί ἐμεῖς οἱ νεώτεροι, νά θαυμάσουμε, νά λαχταρήσῃ ἡ καρδιά μας καί νά ποθήσῃ μιὰ παρόμοια σχέση μέ τήν Μητέρα τοῦ Θεοῦ ἡμῶν. Ἀξιός καί πανάξιός ὁ μισθός τους!!!

Ἡ καλή Διδασκάλισσα καί πρώτη κάτοικος τοῦ ὄντως παραδείσου, διδάσκει τούς ἐκλεκτούς κατοίκους τῶν ὄρεινῶν τῆς Χίου καί φίλους τοῦ Υἱοῦ τῆς, τήν ἀπόθηση τῆς λήθης καί τήν πρόσληψη τῆς πνευματικῆς ἐγρηγόρσεως, ὡς μιᾶς ἐκ τῶν ἀρετῶν πού μᾶς βοηθοῦν στήν σωτηρία τῶν ψυχῶν μας. Αἰσθητῶς καί ἐν ἐγρηγόρσει τήν ἐβλεπαν πάντοτε μέ τήν ἐνδυμασία τῆς Ἀρβανίτισης μητέρας, μέ διάφορες ἐκφράσεις στό πανέμορφο πρόσωπό τῆς, ἀνάλογα μέ τό τί ἤθελε νά ὑπογραμμίσῃ πρὸς ὄφελος τῶν Χριστιανῶν, καί μετά τήν ἔχαναν, καί πάλι ἐπέστρεφε στά αἰσθητά καί πάλι τήν ἔχαναν στήν πορεία τῆς πρὸς τήν ἄνω Ἱερουσαλήμ. Τούς θύμιζε διαρκῶς ἡ Ἄμωμος ὅτι ἐκεῖ εἶναι ἡ αἰώνια πνευματική πατρίδα, ἡ ἐτοιμασμένη γιά τούς φίλους τοῦ Υἱοῦ τῆς.

Ἄς ἀρχίσουμε νά εὐαρεστοῦμε τήν Παναγία τήν Ἀρβανίτισσα

Αὐτό μπορεῖ νά γίνει Σεβασμιώτατε, ἂν συναντηθοῦν καί συνεργασθοῦν οἱ ἀγαθές προαιρέσεις τῶν Ὀρθοδόξων Χριστιανῶν πού μπορεῖ νά εὐρίσκονται στή Χίο, στό Ἅγιον Ὄρος καί ἀλλοῦ. Χριστιανοί πού σέβονται τήν βούληση τῆς Παναγίας μας νά ὀνομάζεται «Παναγία Ἀρβανίτισσα», ἀφοῦ ἐμφανίζεται γιά πολύ περισσότερο ἀπό ἕναν αἰῶνα ἐνδεδυμένη τήν παραδοσιακή φορεσιά τῆς Ἀρβανίτισης μητέρας (ἐνδυμασία σχόλης), ἢ τήν καθημερινή φορεσιά στά κατάμαυρα.

Παρακαλῶ τήν ἀγάπη σας, Σεβασμιώτατε, νά μοῦ ἐπιτρέψετε τήν καταγραφή ὀρισμένων ἐνεργειῶν πού ἡ ταπεινότητά μου πιστεύω ὅτι πρέπει νά γίνουν πρὸς δόξα τῆς Παναγίας μας.

1. Καταγραφή ὅλων τῶν γεγονότων, ἱστορικῶν καί πνευματικῶν (ἐμφανίσεων τῆς Παναγίας μας, θαυμάτων καί ἰάσεων).

2. Ἱστορικό τῶν ἀλλαγῶν τῆς Παναγίας τοῦ τέμπλου. Νά γίνει φωτογράφηση τῶν παλαιῶν εἰκόνων καί περιγραφή τῆς αἰτίας τῆς ἀλλαγῆς.

3. Συγγραφή τῶν γραμμάτων τῆς Παναγίας μας. Παρακλητικός κανὼν, Χαιρετισμοί, ἐγκώμια, ἀπολυτίκιο, κοντάκιο, μεγαλυνάριο.

4. Μετά τήν καταγραφή τῶν γραμμάτων, πιστεύω ὅτι εἶναι αὐτόνοητο ὅτι πρέπει νά ὀριστῇ ἰδιαιτέρη ἐορτάσιμη ἡμέρα γιά τήν Παναγία τήν Ἀρβανίτισσα, διάφορη αὐτῆς τῆς Ἀναλήψεως.

5. Ἀγιογράφηση τῆς Παναγίας μας μέ τήν ἐνδυμασία τῆς Ἀρβα-

νίτισσας μητέρας, μέ τήν ὁποία βούλεται νά ἐμφανίζεται ἕως καί στίς ἡμέρες μας. Ἐσωκλείω ἐπιστολή τῆς κυρίας Ἐλένης Κοψιδᾶ ἀπό Πάτρα διά τοῦ λόγου τό ἀληθές.

6. Εἰς τό ἐξῆς νά ἀναγράφεται ἡ Παναγία ἡ Ἀρβανίτισσα στά ἡμερολόγια τῆς Μητροπόλεως Χίου, καί στά δίπτυχα τῶν Νέων Χωρῶν.

Ἐσωκλείω: α) Τό Συναξάρι τῆς Παναγίας τῆς Ἀρβανίτισσης. β) Τόν βίο τοῦ Ἁγίου Κοσμᾶ τοῦ Αἰτωλοῦ ἀπό τόν Συναξαριστή τῶν Νεομαρτύρων τοῦ Ἁγίου Νικοδήμου τοῦ Ἀγιορείτου, ἐκδόσεως 1799. γ) Προφητεία τοῦ Ἁγίου Κοσμᾶ τοῦ Αἰτωλοῦ στήν Χαλκιδική περί τῶν χρόνων τῶν γεγονότων τῆς Πόλης, συνοδευόμενη ἀπό τίς προφητείες τῆς Ἁγίας Ματρῶνας τῆς ἀόμματης (Ρωσίδας) περί τῶν ἡμερῶν μας. Καί δ) τήν ἐπιστολή τῆς κυρίας Ε. Κοψιδᾶ μέ τήν περιγραφή τῶν ἐμφανίσεων τῆς Παναγίας τῆς Ἀρβανίτισσης στήν Πάτρα καί στό Ἀγρίνιο.

Ἄπό τό Ἅγιον Ὄρος εὐχόμεσθε ἀπό καρδίας, Σεβασμιώτατε, νά τιμήσετε, νά δοξάσετε τήν Παναγία τήν Ἀρβανίτισσα, ὡς τήν μητέρα τοῦ μεσαίου ἐκ τῶν τριῶν ἐσταυρωμένων, δηλαδή τοῦ ὄντως **ΜΕΣΣΙΑ** τοῦ σύμπαντος κόσμου, Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ.

Γονυκλινῶς παρακαλῶ τήν εὐλογία σας
καί ἀσπάζομαι μέ σεβασμό τήν δεξιάν σας.

Γέρων Νεκτάριος μοναχός Ἀγιορείτης

Ἐστερόγραφο: Ἡ ροή ἐπιστολῶν ἀπό τήν Χίο μέ περιγραφές ἐμπειριῶν Χίων Χριστιανῶν μέ τήν Παναγία τήν Ἀρβανίτισσα συνεχίζεται. Πρὸ ὀλίγων ἡμερῶν ἔλαβα τίς ἐπιστολές τῶν κυρίων Δημητρίου Μαλαχία τοῦ Μιχαήλ, Κων/νου Ἀνδριώτου τοῦ Νικήτα καί τῆς Μαρίας, χήρας τοῦ Μακαριστοῦ Στυλιανοῦ Βενέτου.

ΕΝΔΙΑΦΕΡΟΝ ΓΙΑ ΤΗΝ ΠΑΝΑΓΙΑ ΑΡΒΑΝΙΤΙΣΣΑ

Σεβαστέ μου πατέρα Θεόδωρε, χαίρετε ἐν Κυρίῳ.

Μέ χαρμολύπη σᾶς ἀνακοινώνω, ὅτι ἔφθασε ἀπό τῆ Χίο στήν ταπεινή καί χαμηλοτάβανη Καλύβη μου, στή Σκήτη Κουτλουμουσίου, γιά πρώτη φορά στά χρονικά τοῦ Ἁγίου Ὄρους, τό πολυπόθητο Συναξάρι τῆς «ΠΑΝΑΓΙΑΣ ΤΗΣ ΑΡΒΑΝΙΤΙΣΣΑΣ», αὐτό πού σέ προηγούμενες ἐπιστολές ἢ τηλεφωνήματα σᾶς εἶχα ἀναγγεῖλει.

Ἡ χαρά προέρχεται ἀπό τήν σύνταξη ἐπιτέλους καί ἀποστολή τοῦ Συναξαρίου, ἀλλά συνοδεύεται καί ἀπό μεγάλη λύπη γιατί ἀνακαλύπτω μεθοδευμένη σκοπιμότητα νά μείνει χαμηλά ἡ δημοτικότητα τῆς Παναγίας μας μόνο σέ λίγα χωριουδάκια τῆς Χίου. Ἐχω ρωτήσει Χιωῆτες προσκυνητές στό Ἅγιο Ὄρος καί μοῦ εἶπαν ὅτι δέν τήν ἔχουν ἀκούσει.

Τό Συναξάρι συνέταξε καί ὑπογράφει μιά πολύ γνωστή προσωπικότητα τοῦ Νησιοῦ, ὅπως φαίνεται ἀπό τό κείμενο πού ἐσωκλείω, ὁ κύριος Σταμάτης Κάρμαντζης. Ὁ κύριος Κάρμαντζης εἶναι ἐκλεκτός τοῦ λαοῦ τῆς Χίου ἀφοῦ σέ Νομαρχιακές ἐκλογές τοῦ πρόσφατου παρελθόντος ἐξελέγη πρῶτος σέ ψήφους καί ἐχρίσθη ἀντινομάρχης Χίου. Ψάλλει ἀφιλοκερδῶς σέ Ἱερούς Ναούς τῆς περιοχῆς ὅπου κατοικεῖ στίς Καρυές τῆς Χίου. Εἶναι παντρεμένος μέ τήν κυρία Ἄννα καί ἔχουν δύο θυγατέρες. Φαίνεται σέ ἐμένα πού ἔχω δουλέψει τό θέμα ὅτι ὁ κύριος Κάρμαντζης δέν εἶναι μόνον ἐκλεκτός τοῦ λαοῦ ἀλλά καί τῆς κυρίας Θεοτόκου, ἀφοῦ ἐκείνη ἡ πανάγαθος σέ ἐκείνου τοῦ ταπεινοῦ Χριστιανοῦ τήν καρδιά εἶδε ὅτι ὑπάρχει ἡ ὑπέροχη θεία λαχτάρα νά περιγράψῃ τήν μακρόχρονη καί θαυμαστή εἴσοδο τῆς Μητρὸς τοῦ

Θεοῦ ἡμῶν στό χρόνο, γιατί ἀκόμα καί αἰσθητῶς ἔχει ἐμφανισθῆ σέ Χριστιανούς, ἐκτός ἀπό τό πλῆθος τῶν ἐνυπνίων.

Οἱ τρεῖς ρασοφόροι (δύο ἡγούμενοι Ἱερῶν Μονῶν καί ἕνας Ἱερεῦς), τοὺς ὁποίους παρεκάλεσα νά μοῦ στείλουν στοιχεῖα καί αὐτό πρὶν γνωρίσω τόν κύριο Κάρμαντζη, μέ πήγαιναν ἀπό Χριστούγεννα σέ Πάσχα καί τοῦμπαλιν.

Τό Συναξάρι συνοδεύεται ἀπό 30 φωτογραφίες, οἱ τρεῖς ἐκ τῶν ὁποίων φέρουν τά σημάδια (χαρακιές ἀπό τίς ξιφολόγχες τῶν Τούρκων) τῆς βαρβαρότητας τῶν Τούρκων. Ἡ ἅγια εἰκόνα τῆς «Παναγίας τῆς Ἀρβανίτισσας» (ὠραιοτάτη ὁμολογοῦν ὅσοι τήν εἶδαν), περιέργως δέν φέρει σημάδια. Προσπαθῶ νά ἐκτυπώσω τίς φωτογραφίες γιά νά ἀποστείλω.

Ἀρκετές δεκαετίες τήν ἔκρυσαν ἐκείνοι πού κάνουν «ἀδιάκριτη ὑπακοή» σέ αὐτούς πού ἔχουν τόν ὀρθόδοξο καθαρισμό, φωτισμό, θέωση. Ἐπί τῆ εὐκαιρία σᾶς εὐχαριστοῦμε πάτερ Θεόδωρε γιά τό κείμενο περὶ «Ἐπακοῆς» στήν τελευταία «Θεοδρομία» τοῦ 2005, μᾶς εἶναι πολύ χρήσιμο.

Ἡ Παναγία ἢ Ἀρβανίτισσα μᾶς δείχνει τήν ἱστορική καί πνευματική ἀλήθεια. Τά σχολικά ἐγχειρίδια σκοπίμως δέν μᾶς λέγουν τήν ἀλήθεια γιά τοὺς προγόνους μας. Τό ἔθνος δέν εἶναι σέ συνοχή. Ἡ Παναγία μας ὅμως μέ αὐτή τήν πάνσοφη ἀπόφασή της νά βγῆ ἀπό τήν «ΜΑΚΡΟΘΥΜΟ» ἀπομόνωσή της σέ μερικά χωριουδάκια τῆς Χίου, δείχνει ὅτι θέλει τή συνοχή τοῦ Ἑλληνικοῦ ἔθνους καί σηματοδοτεῖ τό ρόλο της στά χρόνια πού ἔρχονται.

Μιά ἐκπληκτική εἶδηση ἔφθασε τηλεφωνικά στήν καλύδη μου ἀπό τήν Πάτρα πρὶν λίγες ἡμέρες. Ἡ κ. Ἐλένη Κοψιδᾶ, στήν ὁποία εἶχα μιλήσει γιά τήν Παναγία τήν Ἀρβανίτισσα, ἔχει τήν καλή συνήθεια νά ἐπικαλεῖται τήν Παναγία μας μέ τά ὀνόματα τῆς Παναγίας μας πού γνωρίζει (Ἀθωνίτισσα, Προυσιώτισσα), πρὶν ὅμως τήν ἐπικαλεσθεῖ, τῆς ἐμφανίσθηκε σέ ἐνύπνιο, ντυμένη Ἀρβανίτισσα δεδαίως. Ἀναμένω γραπτή περιγραφή τῆς ἐμπειρίας αὐτῆς καί θά σᾶς ἐνημερώσω.

Σᾶς εὐχομαι καλή καί διαρκῆ Ἀνάσταση
Ἀσπάζομαι τή δεξιὰ σας

Γέρων Νεκτάριος μοναχός Ἀγιορείτης

ΥΓ. Θά ἤθελα νά σᾶς προτείνω σεβαστέ μου πάτερ Θεόδωρε, ἡ παρούσα ἐπιστολή νά συνοδεύη ὡς ἀνάλυση τό κείμενο τῆς «Ἀρβανίτισσας». Ἐάν τό εὐλογεῖτε, παρακαλῶ νά προσθέσετε καί τό παρακάτω κείμενο.

Ὁ τόπος πού ἐπέλεξε ἡ γλυκειά μας Παναγία δέν εἶναι τυχαῖος. Ἀπό τή Χίο εὐκολα μπορεῖ νά εὐλογεῖ τό ἀρχιπέλαγος καί τήν Στερεά Ἑλλάδα πρὸς Δυσμάς, ἀλλά καί τίς Ἐκκλησίες τῆς Ἐφέσου, τῆς Σμύρνης καί τίς λοιπές Ἐκκλησίες πρὸς Ἀνατολάς. Οἱ καιροί δέν εἶναι εὐκολοί, τά γεγονότα ἔρχονται ταχύ.

Πιστεύω λοιπόν ὅτι ταχύ πρέπει νά τήν ἐγκωμιάσουμε. Ἐφησαν τήν πάνσεμνο «ΠΑΝΑΓΙΑ ΤΗΝ ΑΡΒΑΝΙΤΙΣΣΑ», περισσότερο ἀπό ἕναν αἰῶνα, χωρίς Παρακλητικό Κανόνα, χωρίς Ἱερό Ναό, χωρίς δική της ἡμέρα ἑορτῆς, χωρίς ἅγια εἰκόνα μέ τήν στολή τῆς «Ἀρβανίτισσας», πού ἡ Ἄμωμος «βούλεται» νά εἶναι ἐνδεδυμένη σέ ὅλες τίς ἐμφανίσεις της. Δέν ἀναφέρεται στίς θαυματουργές εἰκόνες τῆς Μητροπόλεως Χίου καί δέν ἀναφέρεται στό ἡμερολόγιο τῶν Νέων Χωρῶν τοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως.

Τί θά κάνουμε Χριστιανοί μου μέ αὐτόν τόν οὐράνιο θησαυρό;

Συνεγράφη στήν Ἱερά Καλύβη τῆς Ἁγίας Τριάδος.

Τῆ Ἱερᾷ Σκήτῃ Ἁγ. Παντελεήμονος Κουτλουμουσίου
τήν Κυριακή τῶν Βαΐων 2006.

Οἱ πετράδες πού ὁ Κωνσταντῖνος Θ' ἔστειλε στή Χίο εἶναι οἱ Ἀρβανίτες, τούς ὁποίους δέδαια τούς εἶχε μισθώσει καί μεταφέρει στήν Κωνσταντινούπολη ἀπό τήν Βόρειο Ἡπειρο ἢ «Ἀρβανιτία», ὅπως ἐλέγετο ἐκείνους τούς χρόνους.

ΠΑΝΑΓΙΑ ΑΡΒΑΝΙΤΙΣΣΑ ΤΗΣ ΧΙΟΥ

Η περιοχή αυτή βρίσκεται στο ΒΔ μέρος των Καρυών. Ξεκινά από τις παρυφές του Πηγάνιου Όρους και είναι τοπωνύμιο της ευρύτερης περιοχής «Κοχλιάς». Η περιοχή συνορεύει ΒΑ με τό όρος Αἴπος και Δυτικά με τό Προδάτειον Όρος.

Μικρό μέρος της περιοχής είναι δάσος και τό μεγαλύτερο καλύπτεται από θάμνους και άστυφίδες. Γενικά ή περιοχή είναι ένα τοπίο με άγρια όμορφιά, χαμηλές θερμοκρασίες τό χειμώνα με αρκετά χιόνια και φυσιολογικές θερμοκρασίες τό καλοκαίρι.

Πάνω από έναν αἰώνα ή περιοχή αυτή φιλοξενούσε ποιμένες, τό κύριο επάγγελμα των χωρικών του χωριού Καρυές, πού γειτνιάζει με τήν έν λόγω περιοχή, με πληθυσμό σήμερα 700 κατοίκων και παλαιότερα τόν διπλάσιο και περισσότερο.

Οί Καρυές, τά Αὐγώνυμα, ό Ἀνάβατος και ό Δαφνώνας είναι τά χωριά πού δημιουργήθηκαν από τόν πληθυσμό πού συνέρευσε από τήν Κωνσταντινούπολη γιά νά κτίσουν τή Νέα Μονή, έκπληρωση υπόσχεσης και τάματος του έξοριστου τότε Βασιλέα Κωνσταντίνου Θ' Μονομάχου (1042-1054), ό όποιος έζησε τά χρόνια της έξορίας του στην περιοχή της Νέας Μονής και είχε υποσχεθεί στους καλόγερους της περιοχής ότι όταν επιστρέψει επανακτώντας τό θρόνο, θά έστειλε ένα καραβάνι τεχνιτών, εργατών και διανοουμένων γιά νά κτίσουν μεγαλοπρεπή ναό στον ρυθμό της Ἀγίας Σοφίας. Πιστός στό τάμα και τήν υπόσχεσή του, έστειλε πλοία με εκατοντάδες τεχνίτες, φημισμένους εργάτες, σχεδιαστές, διανοουμένους, μαζί με ύλικά από τήν Κωνσταντινούπολη και μετά από πολλά χρόνια

ὀλοκλήρωσαν τό μεγαλοπρεπές ἔργο τῆς Νέας Μονῆς. Αὐτό δέ τό μνημεῖο σώζεται μέχρι καί σήμερα, παρὰ τίς καταστροφές καί τίς λεηλασίες πού ὑπέστη καί αὐτό, ἀπό τούς Τούρκους κυρίως. Μετά τό πέρας καί τήν ὀλοκλήρωση τοῦ κτισίματος τῆς Νέας Μονῆς, οἱ ἄνθρωποι αὐτοῖ διασκορπίστηκαν στίς γύρω περιοχές, κτίζοντας αὐτά τά χωριά γιά νά διαμείνουν καί σιγά-σιγά ἐμπλουτίζονταν καί μέ ἄλλους πληθυσμούς καί ἔφθασαν στή σημερινή τους μορφή, ἔχοντας σήμερα πληθυσμό οἱ Καρυές 700 κατοίκους, ὁ Δαφνώνας 450 κατοίκους, ὁ Ἀνάβατος 30 καί τά Αὐγώνυμα 100. Αὐτός δέ ὁ πληθυσμός ἦτο τριπλάσιος τουλάχιστον, ὅμως ἡ φτώχεια καί ἡ στέρηση ἀνάγκασε τούς περισσότερους ἀπό αὐτούς νά ξενιτευθοῦν στήν Ἀμερική καί τήν Αὐστραλία γιά ἓνα καλύτερο μέλλον. Ἀπόγονοι δέ αὐτῶν τῶν ἀνθρώπων, τρίτη καί τέταρτη γενιά, ἐπισκέπτονται τά χωριά τους καί τά στηρίζουν μέ κάθε τρόπο δείχνοντας τή μεγάλη τους ἀγάπη στίς ρίζες τῶν παππούδων καί τῶν γονέων τους.

Πάνω ἀπό 50 πολύτεκνες φαμίλιες διέμεναν μέ τά κοπάδια τους σ' αὐτή τήν περιοχή τοῦ Κοχλιά σέ μάνδρες πού εἶχαν κατασκευά-

σει μέ τά χέρια τους καί σέ καλύδες κτισμένες ἀπό πέτρα. Ἀρκετές ἀπό αὐτές σώζονται μέχρι καί σήμερα. Ἄνθρωποι φτωχοί, ἀλλά πολύ θεοσεβεῖς, ζοῦσαν μέ τήν ἐλπίδα τῆς προστασίας τῆς Ὑπεραγίας Θεοτόκου. Ἀπό διάφορες ἀφηγήσεις ἐξιστορεῖται ὅτι πολλές φορές μέσα ἀπό τίς κακουχίες καί τά δάσανά τους, ἔβλεπαν ὄπτασιες καί ὀράματα μέ τήν εἰκόνα τῆς Παναγίας, πού τούς συντρόφευε καί τούς ἔδινε κουράγιο στόν ἄνισο καθημερινό ἀγώνα τῆς ἐπιβίωσής τους.

Τίς περισσότερες φορές ἔβλεπαν στίς κορυφογραμμές μιά λυγερόκορμη κοπέλα μέ ἀρβανίτικη φορεσιά νά περιδιαβαίνει. Αὐτή τήν εἰκόνα τήν περιέγραψαν πολλές φορές καί διαφορετικά πρόσωπα μέ ἐλάχιστες ἀποκλίσεις ὡς πρὸς τήν περιγραφή. Ἀπό στόμα σέ στόμα διαδόθηκε σέ ὄλους καί κατέληξαν στό συμπέρασμα ὅτι εἶναι ἡ Παναγία, καί ἐξ αὐτῆς τῆς ἐνδυμασίας της τήν ὀνόμασαν Παναγία Ἀρβανίτισσα.

Στό σημεῖο αὐτό, πού σήμερα εἶναι κτισμένος ὁ Ναός πρὸς τιμῆν της, δρέθηκε εἰκόνησιν τῆς Παναγίας περί τά 1905 ἀπό τούς βοσκούς τῆς περιοχῆς, καί ἔτσι ἀποφάσισαν νά κτίσουν τήν ἐκκλησία. Ἐπειδή ὅμως καί οἱ οἰκονομικές δυνατό-

τητες δέν ἔφθαναν, ἀπευθύνθη-
καν στόν ᾽Αλέξανδρο Κωνστα-
ντινίδη, ἓνα ἔμπορο κάτοικο τῆς
περιοχῆς καί καλό Χριστιανό.
Ἐκεῖ, σ' αὐτή τήν περιοχή τῆς
᾽Αρβανίτισσας, ὁ ᾽Αλέξανδρος
Κωνσταντινίδης ἔκτισε τόν ὑπέ-
ροχο Ναό μέ τήν βοήθεια τοῦ πα-
τρός Γεωργίου Μαρη καί τοῦ πα-
τρός Κυρίλλου. ᾽Αξιοσημείωτο
εἶναι ὅτι ὁ ναός ἀνεγέρθηκε στά
χρόνια τῆς Τουρκοκρατίας πε-
ρίπου τό 1905. Τήν περίοδο ἐκεί-
νη ἀπαγορευόταν ἀπό τούς Τούρ-
κους νά χτίζονται χριστιανικοί να-
οί, διότι ὅλα «τά ἔσκιαζε ἡ φοβε-
ρή καί τά πλάκωνε ἡ σκλαβιά» καί
ἔτσι ἀρχίζουν τό διωγμό ἐναντίον
τοῦ ᾽Αλεξάνδρου Κωνσταντινίδη.
Κάποια μέρα τόν συνέλαβαν, ἀλλά
τούς ξεγέλασε παριστάνοντας
ἄλλον. Ἔτσι, κρυφά μέ τή βοήθεια
τῶν ποιμένων Καρούσων καί τῶν
ἄλλων συγχωριανῶν μετά ἀπό με-
γάλο ἀγώνα, ἀφάνταστη ταλαι-
πωρία καί ἐργασία, κυρίως νύχτα,
διότι τήν ἡμέρα ἦταν πολύ δύσ-
κολο μέ τό φόβο τῶν Τούρκων,
ἔχτισαν καί τελείωσαν τό Ναό.
Ἔχω κρατήσει αὐτές τίς ἀφηγή-
σεις ἀπό τόν μπαρμπα-Γιώργη τόν
Βενέτο, πού ἦταν τό ἱστορικό δι-
βλίο τοῦ χωριοῦ καί πέθανε ὑπερ-
γηρος τήν δεκαετία τοῦ 1970 ἄνω-
τῶν ἐνενηντα ἐτῶν.

Ἐπειδή εἶναι κτισμένοι σέ ὕ-
ψωμα, ἀπεφάσισαν νά τόν ἑορτά-
ζουν τήν ἡμέρα τῆς ᾽Αναλήψεως
καί νά κάνουν οἱ ποιμένες καί τήν
γιορτή τους, ἐπειδή εἶναι καί τό
τέλος τῆς δικῆς τους περιόδου,
εὐχαριστώντας τήν Παναγία γιά
τῆ χρονιά πού πέρασε. Μάλιστα
κουβαλοῦν στή χάρη της καί βρά-
ζουν γάλα γιά ὄλους τούς προσ-
κυνητές καθώς ἐπίσης καί μικρά
κατσικάκια καί προβατάκια πού
τά θγάζουν σέ δημοπρασία πρός
ἐνίσχυση γιά τή συντήρηση καί
εὐπρεπισμό τῆς ἐκκλησίας. Ὁ να-
ός ἀναφέρεται καί μέ τίς δυό ὀνο-
μασίες στίς ἀναφορές τοῦ πληθυ-
σμοῦ τῶν Καρυῶν καί τῆς Χίου,
Ἱερός Ναός ᾽Αναλήψεως - Πανα-
γία ᾽Αρβανίτισσα, ἀλλά περισσό-
τερο γνωστός εἶναι ὁ ναός ὡς Πα-
ναγία ᾽Αρβανίτισσα. Σήμερα στήν
περιοχή ζοῦν ἐλάχιστες οἰκογέ-
νειες κτηνοτρόφων ἀπό τίς Κα-
ρυές, 5-6 οἰκογένειες.

Τό 1912 πού διώχθηκαν οἱ
Τούρκοι ἀπό τή Χίο καί ἀπελευθε-
ρώθηκε τό νησί, μιά ὀμάδα Τούρ-
κων στρατιωτῶν, διωκόμενοι ἀπό
τούς Ἕλληνες, ἔφτασαν στήν πε-
ριοχή τοῦ «Κοχλιά». Μπήκαν στό
Ναό τῆς ᾽Αναλήψεως καί προκάλε-
σαν λεηλασίες καί ζημιές στό ναό
καί στίς εἰκόνες. Τίς ἔσπασαν, τίς
ἔκαψαν, τίς κατατρώπησαν καί τίς

χαράκωσαν μέ τά ξίφη τους. Μερικές σώζονται μέχρι καί σήμερα. Μέ τήν πάροδο τοῦ χρόνου, ὁ ναός ἄρχισε νά φθείρεται. Κατά τή δεκαετία τοῦ 1970 τόν ἀνέλαβαν μιά ομάδα Καρούσων καί μέ τή βοήθεια τῶν Καρουσίων Σικάγου ἀναστηλώθηκε ὁ Ναός.

Ὁ γράφων θυμᾶμαι, ἤμουν 16 χρονῶν παιδί, ὅτι δέν ὑπῆρχε οὔτε ἀγροτόδρομος, ἀλλά τότε ἡ συνηθισμένη διαδρομή ἦταν ἀπό τό Πηγάνιο Ὕορος, ἡ Πηγασιά ὄπως ἐμεῖς τό λέμε στίς Καρούς, μαζί μέ τόν ἀδελφικό μου φίλο Νικήτα Ἀνδριώτη καί θέλοντας νά βοηθήσουμε στήν προσπάθεια τῶν γονιῶν μας, τῶν συγγενῶν καί φίλων πού ἀνέβαιναν τίς Κυριακές μέ τά πόδια καί τά ζωντανά τους γιά νά δουλέψουν στήν Ἀρβανίτισσα, ἀρκετές φορές ξεκινούσαμε καί ἐμεῖς μαζί τους. Κάποιες δέ φορές μεσοδόμαδα πού δέν εἶχαμε σχολεῖο παίρναμε τό μούλαρι καί τό γαῖδαρο τοῦ παπποῦ τοῦ Νικήτα, τοῦ μάρμπα-Γιάννη τοῦ Καράπουρνου, μέ τσουθάλια γιά νά φορτώσουμε ἀμμοχάλικο ἀπό τόν ποταμό τῆς Ἀρβανίτισσας, πού στέρευε τήν καλοκαιρινή περίοδο καί δέν εἶχε νερό, ἀπόσταση ἕνα μέ ἐνάμιση χιλιόμετρο ἀπό τήν ἐκκλησία, καί νά τό κουβαλήσουμε στόν προαύλιο

χώρο γιά νά μποροῦν νά δουλέψουν τίς Κυριακές ὅσοι πῆγαιναν γιά νά βοηθήσουν καί νά δουλέψουν τή χάρη της, ἔχοντας τά ἀπαραίτητα ὑλικά.

Θυμᾶμαι ὅτι κάναμε πολλές διαδρομές χωρίς νά νιώσουμε κόπωση, ἀλλά ἀπέραντη χαρά καί ἀγαλλίαση. Ὅταν δέ ἐπιστρέψαμε στό χωριό καί ἔχοντας ἄγνοια τοῦ κινδύνου πού διατρέχαμε, κατεβάσαμε τά ζωντανά ἀπό τά «σκालώματα» τῆς Πηγασιάς, μιά διαδρομή ἄκρως ἐπικίνδυνη μόνο γιά τόν περιπατητή, ὄχι νά κατεβάσει μούλαρι ἢ γαῖδαρο. Ἐμεῖς λοιπόν, βάζοντας σάν φρένο τήν οὐρά τῶν ζωντανῶν στό σβέροκο μας καί πίσω ἀπό ἐκεῖνα δῆμα-δῆμα κατεβαίναμε μέχρι νά φθάσουμε στούς πρόποδες τοῦ βουνοῦ, ὅποτε τά καθαλούσαμε καί γυρίζαμε στό χωριό. Σήμερα πού πενηνταρίσαμε καί βλέπουμε τί τρέλλες κάναμε, ἀντιλαμβανόμεστε ὅτι ἡ Παναγία ἢ Ἀρβανίτισσα ἦταν ὁ Φύλακας Ἀγγελός μας, διότι εἶναι ἀδύνατο ἀπό αὐτή τή διαδρομή νά κατεβάσει ἄνθρωπος ζωντανό, ὅταν καί ἄνθρωπος μέ πολλή-πολλή δυσκολία καί ἀρκετή ἱκανότητα μπορεῖ νά τό καταφέρει.

Ἀξίζει νά ἀναφέρω τά ὀνόματα τους καί ὡς μνημόσυνο γιά ὀρισμένους ἀπό ἐκείνους πού δέν ὑ-

πάρχουν πιά στή ζωή γιά τόν άγώνα, τήν προσφορά και τήν άγάπη τους στήν Παναγία Ἐρβανίτισσα. Πέτρος και Νικόλαος Μασσας, Θεοδόσης Μαλαχίας, Χρήστος Ἄνδριώτης, Κωστής Μανουράς, Γιάννης Ἄνδριώτης τοῦ Ἀργύρη και Γιάννης Ἄνδριώτης τοῦ Νικήτα, Φραγκούλης Μιχαλίδης, Γιώργης Κάρμαντζης τοῦ Θωμά και Νικόλαος Κάρμαντζης τοῦ Γεωργίου, Παναγιώτης Σφήκας τοῦ Μιχαήλ, Μιχάλης και Μάρκελλος Βενέτος, Κώστας Μεστούσης ἢ Κοζής, Ἀλέξης Κρητικός, οἰκογένειες Κικιλῆ, Μαρή, Κρητικοῦ, Σφήκα, Δρίζου, Μαλαχία, Τσακίρη, Ρές, Παγούδη, Τσίδικα, Καράπουρου, Κατσάφαρου, Κρεατσούλα, Καλαμάρη, Βενέτου, Μεστούση, Κάρμαντζη και πολλοί ἄλλοι, ἄς μοῦ συγχωρήσουν ἄν λησμόνησα κανένα πρόσωπο ἢ οἰκογένεια, διότι ὄλοι στό χωριό και ὄχι μόνο συνεισέφεραν και συνεχίζουν νά προσφέρουν ὑπηρεσίες στήν Παναγία τήν Ἐρβανίτισσα. Ἡ ἀγάπη και ἡ πίστη τους φαινόμενο μοναδικό μέχρι σήμερα. Αὐτή ἡ ἀγάπη και ἡ πίστη ἔχει μεταλαμπαδευτεῖ στους νέους τῶν Καρυῶν σέ ἀπίστευτα μεγάλο βαθμό.

Διαμορφώθηκε ὁ χῶρος τῆς αὐλῆς, χτίστηκαν ἀρκετά κελιά ἔξοπλισμένα, σύγχρονα πού δέν

τούς λείπει τίποτα. Ἔτσι φιλοξενοῦν τούς προσκυνητές τήν ἡμέρα τῆς Ἀναλήψεως πού γίνεται γιορτή ἀρτοκλασίας και στή συνέχεια γλέντι τρικούδερτο. Ἔτσι, ὁ Ναός αὐτός ἔχει μετατραπῆ σέ σωστό παράδεισο μέ τά κρυσταλλένια νερά του, τά ἀμπέλια του μέ τό περίφημο κρασί, πού τό ἀνοίγουν τήν ἡμέρα τῆς γιορτῆς και τό μοιράζουν στόν κόσμο. Τά φρούτα του, τά γιαισεμά του, τά τριαντάφυλλά του, σέ ζαλίζουν ὄταν σεργιανᾶς τό προαύλιο τοῦ Ναοῦ, ἐνῶ τά τριγύρω χωράφια του εἶναι κεντημένα μέ ἀρωματικά βότανα, ὄπως ἀγριότσαγο, φασκομηλιές και δεντρολίβανα.

Τήν τελευταία δεκαετία ὁ Πολιτιστικός Σύλλογος Καρυῶν «Η ΑΝΑΛΗΨΗ» διοικεῖται ἀπό μά ὄμάδα νέων ἀνθρώπων μέ ἀπίστευτη πίστη και πάθος, οἱ ὄποιοι ἔχουν δώσει και ἔξακολουθοῦν νά δίνουν τήν ψυχή τους κυριολεκτικά στήν περιποίηση, συντήρηση, ἄλλά και στίς διάφορες κατασκευές ὄλων αὐτῶν τῶν χωριῶν. Σχεδόν ἐπί καθημερινῆς βάσεως πηγαينوέρχονται στήν Παναγία τήν Ἐρβανίτισσα γιά νά δώσουν και νά προσφέρουν ὄτι μποροῦν στήν ἐκκλησία, τά κελιά και τά κτήματα τριγύρω. Ἡ ἀπασχόληση αὐτή ἔχει ταυτιστεῖ μέ τή ζωή τους και τήν οἰκογένειά

τους καί εἶναι ἀναπόσπαστο κομμάτι τῆς ζωῆς καί τῆς ὑπαρξῆς τους, ὅπως καί ὄλων μας.

Κάποια χειμωνιάτικη μέρα, ἀπό διηγῆσεις τους, μετά τήν ἐργασία τους, ἀπογευματινή ὥρα, προσπαθοῦσαν νά ἀνάψουν φωτιά νά ζεσταθοῦν, ὅμως παρά τίς προσπάθειές τους αὐτό δέν μπορούσε νά γίνει. Μετά ἀπό ὥρα κάποιος ἀπό τή συντροφιά πῆγε στήν ἐκκλησία νά πάρει τά σπίρτα, γιατί τούς εἶχαν τελειώσει αὐτά πού εἶχαν. Ἐκεῖ λοιπόν διαπίστωσε ὅτι τά καντηλάκια ἦταν σθηστά, διότι εἶχαν ξεχάσει νά τά ἀνάψουν. Ἀφοῦ λοιπόν τά ἀναψε καί γύρισε στήν παρέα του, μέ τό πρῶτο ἀναψε ἡ φωτιά καί ἐνῶ μέ ἀπορία κοίταξε ὁ ἕνας τόν ἄλλον ἐξήγησε ὁ νέος πού εἶχε ἀνάψει τά καντηλάκια τί εἶχε συμβεῖ καί ὅλοι μαζί ἔκαναν τό σταυρό τους.

Παλαιοί ποιμένες πού σήμερα δέ θρίσκονται στή ζωή ὅπως ὁ Σταῦρος Κατσάφαρος, ὁ Λεωνίδας Παγούδης, ὁ Γιώργος Παγούδης, ὁ Γιάννης Καραπούρνος, ὁ Γιάννης Ἀνδριώτης καί πολλοί ἄλλοι εἶχαν νά λένε ἀπό ἐμπειρίες τῆς ζωῆς τους γιά τό πόσο θαυματουργή ἦταν ἡ Παναγία Ἀρβανίτισσα. Μάλιστα κάποιους ἐξ αὐτῶν τούς εἶχε ὀρμηνέψει στόν ὕπνο τους πού εἶχαν κρῦψει κιοῦ-

πια μέ χρυσά νομίσματα οἱ Τοῦρκοι κατά τήν ὑποχώρησή τους τό 1912 στήν περιοχή τῆς Ἀρβανίτισσας, καί πραγματικά τά βρῆκαν καί πολλοί ἐξ αὐτῶν ἔθρεψαν τίς φασίλιες τους μέ μεγαλύτερη ἀνεση.

Ἡ μορφή δέ τῆς Παναγίας πού ἔβλεπαν στόν ὕπνο τους τά διάφορα ἄτομα ἦταν πάντα ἡ ἴδια. Λυγερόκορμη κοπέλα μέ Ἀρβανίτικη φορεσιά πού τούς καθοδηγοῦσε πού νά ψάξουν καί πῶς νά σκάψουν. Αὐτό δέ εἶναι εὐρέως γνωστό σέ ὅλο τό χωριό.

Φαντάζει δέ ὡσάν μιά ὄαση μέσα στήν ἔρημο. Οἱ κάτοικοι τῶν Καρυῶν, ἀλλά καί τῶν γύρω περιοχῶν, ἐπισκέπτονται τακτικά τήν Παναγία Ἀρβανίτισσα γιά νά ἀνάψουν τό καντήλι καί νά προσευχηθοῦν. Τήν πιστεύουν πάρα πολύ, ἕνα ὀλόκληρο χωριό εἶναι ταυτισμένο μέ τή χάρη της, θεωροῦν θαυματουργή τήν εἰκόνα της καί πολλές φορές σιγοψιθυρίζουν τήν ἐκπλήρωση τῆς ἐπιθυμίας τους μέσα ἀπό τήν πίστη καί τήν προσευχή τους. Εἶναι σημεῖο ἀναφορᾶς σέ κάθε τους προσευχή καί ἐπίκληση, σέ κάθε καλό ἢ κακό στή ζωή τους. Ὑπάρχουν πολλές μαρτυρίες ἀπό ἀνθρώπους πού εἶδαν τή μορφή της ὅπως καί οἱ παλαιότεροι μέ τήν Ἀρβανίτικη φορεσιά

Σταμάτης Κάρομαντζης

νά πηγαινοέρχεται στίς κορυφογραμμές τῆς περιοχῆς.

Ἐπίσης ὑπάρχει ἀγροτικός δρόμος σέ πολύ καλή κατάσταση πού συνδέεται μέ τόν κύριο ἐπαρχιακό

δρόμο. Ἀπό τήν πόλη τῆς Χίου ἀπέχει περίπου 15 χιλιόμετρα καί ἀπό τίς Καρυές περίπου 9 χιλιόμετρα.